

JUSTITSMINISTERIET

Projektgruppen vedr. retsforbeholdet

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. oktober 2015
Kontor: Projektgruppen vedr. retsforbeholdet
Sagsbeh: Tina Chris Mogensen
Sagsnr.: 2015-0030-3860
Dok.: 1741755

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 214 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 24. september 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra af Morten Løkkegaard (V).

Søren Pind

/

Lene Steen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 214 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for kriterier, procedurer og erfaringer i forhold til indgåelse af parallelaftaler efter Lissabontraktaten?”

Svar:

1. Hidtil har Danmark opnået fire parallelaftaler på det samlede RIA-område, mens to anmodninger er blevet afvist. Danmark har ikke indgået parallelaftaler efter Lissabon-Traktatens ikrafttræden.

Parallelaftalerne er indgået efter de dagældende regler i EF-Traktaten om EU's indgåelse af aftaler med tredjelande. Reglerne om tredjelandsaftaler er ændret med Lissabon-Traktaten. Reglerne fremgår i dag af EUF-Traktatens artikel 218. Den væsentligste ændring i reglerne er, at Europa-Parlamentet efter de nuværende regler skal tilslutte sig indgåelsen af aftalen.

2. Indgåelse af en parallelaftale vil indledningsvis kræve en anmodning fra Danmark, som Kommissionen skal tage stilling til. Hvis Kommissionen finder, at betingelserne er opfyldt, fremsætter Kommissionen henstillinger for Rådet, som vedtager en afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger. Rådet træffer afgørelser med kvalificeret flertal. Indgåelse af en aftale forudsætter derudover Europa-Parlamentets godkendelse.

Kommissionen er ikke forpligtet til at stille forslag om forhandling af en parallelaftale, ligesom Rådet ikke er forpligtet til at give Kommissionen et mandat hertil. Det må formodes, at de politiske kriterier, der blev opstillet for de nuværende parallelaftaler, fortsat er aktuelle, herunder helt grundlæggende, at en aftale kun kan komme på tale, hvis den vurderes at være i EU's interesse (og ikke alene i Danmarks interesse). Der henvises i den forbindelse til side 30 i regeringens analyse ”Samarbejdet om retlige og indre anliggender – En analyse af EU-lovgivning omfattet af retsforbeholdet” fra marts 2015.

3. Erfaringerne fra de nuværende parallelaftaler viser, at forhandlingerne var ganske omfattende og ofte langsommelige og varede flere år. Siden Lissabon-Traktaten er trådt i kraft, har Danmark som nævnt ikke indgået en parallelaftale. Der er således ingen fortilfælde for, hvordan Lissabon-Traktatens regler om indgåelse af internationale aftaler konkret vil finde anvendelse i forhold til en eventuel parallelaftale.

Det bemærkes, at den daværende regering i juni 2013 fik mandat til at indlede forhandlinger med Kommissionen om en supplerende parallelaftale i forhold til en ny forordning om ændring af Eurodacforordningen. Der er behov for en supplerende aftale, idet retshåndhævende myndigheder får adgang til Eurodac-systemet, når de efterforsker terrorhandlinger eller andre alvorlige forbrydelser, hvilket ikke er omfattet af den eksisterende aftale. Kommissionen anmodede i juni 2015 Rådet om mandat til at indlede forhandlinger med Danmark. Rådet har endnu ikke givet Kommissionen nyt forhandlingsmandat.

Der henvises i øvrigt til kapitel 5 i regeringens analyse ”Samarbejdet om retlige og indre anliggender – En analyse af EU-lovgivning omfattet af retsforbeholdet” fra marts 2015.

Det bemærkes, at svaret er enslydende med Justitsministeriets samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 14 vedrørende forslag til lov om omdannelse af retsforbeholdet til en tilvalgsordning (L 29) fra Folketingets Europaudvalg.